

opstillede Præmis. Hvis det var Tilfældet, maatte vi jo sige, at i Tybskland f. Ex. havde man intet ordnet Medicinalvæsen, thi der er det jo som Regel tilladt Enhver at tage Syge under Kur. Nei, vi kunne meget godt give Enhver Tilladelse til at tage Syge under Kur og alligevel beholde et ordnet Medicinalvæsen, som haade giver os Betryggelse imod Epidemier og Fodfæste for Medicinalstatistikken. Jeg paastaar, at disse to Ting ikke høre saaledes sammen, at vi ikke kunne røre ved den ene uden at røkke ved den anden. Hvad dernæst den gjældende Forordning af 1794 angaar, da vil jeg atter paastaa, at det foreliggende Forslag stemmer med Anden i denne Forordning. Det ærede Medlem for Frederiksberg Amts Afd. Valgfreds (Holch) maa ikke have lagt Mærke til, hvad der blev ytret ved dette Forslags Indbringelse og i Dag, naar han vilde gjøre gjældende, at der var Strid mellem Forslaget og Anden i den gjældende Forordning. Der blev ytret, at Forslaget vilde betinge Straffriheden af, at der ikke var tilspøiet den Syge nogen Skade enten saaledes, at det skete umiddelbart, eller ved, at unddrage ham autoriseret Lægehjælp. Saaledes forstaaet, stemmer Forslaget med Forordningen af 1794. Thi naar der staar i Forordningen, at den Kvasfalver skal straffes, som tager Syge under Kur og derved udsætter disse for Fare, og naar vi her i Forslaget betinge Straffriheden af, at det konstateres, at den Syge ikke har været udsat for nogen Fare, saa skulde jeg mene, at simpel Vogil tilføjer, at der er en principiel Overensstemmelse mellem dette Forslag og Anden i Forordningen af 1794. Jeg kan ikke se rettere, end at der, Alt overbeiet, kun bliver et Argument tilbage mod det foreliggende Forslag, det er Hensynet til de, examinerede Lægers Interesser. Jeg tror nu ikke, at man gjør disse Læger nogen Tjeneste ved at føre dette Argument for stærkt frem. Man kan umulig hindre en Reform i Længden med Hensyn til en enkelt Klases Særinteresser. Jeg tror, at Lægerne selv ville frabede sig et Forsvar, der føres paa den anførte Basis. Men det er iøvrigt høist mærkeligt, at skjøndt Lægerne som Klasse betragtet faae Ord for at være de mest fremstredne, dem, hos hvem Fremskridtet i Reglen finder størst Sympathi, saa er der dog ingen Klasse, der er saa konservativ som Lægerne, naar Talen er om den mindste Reform paa deres eget Omraade. Lige fra det fgl. Sundhedskollegium og ned efter er det den mest konservative Stand, vi have her i Landet. Man maa kæmpe for hvert nyt Hypothet; Sundhedskollegiet er som bestjendt

ikke nogen Ven af Reformer paa dette Omraade. Og det Samme gjælder her ethvert andet Fremskridt; Modstanden er stor, selv om det kun gjælder ganske smaa Skridt fremad. Og medens man fra den Side fastholder, at den gamle stramme, paa tvivlsomme Fortolkninger af ældre Love hvilende Tilstand skal vedligeholdes, saa at der kommer et ubilligt Baand paa Befolkningen, hvorledes stiller man sig saa selv overfor de bestaaende Love? Hvorledes er Lægernes Stilling overfor de gjældende Love angaaende deres Betaling? Enhver veed, at vi have Love, som foreskrive Taxter for, hvad en Læge maa tage; men man veed tillige, at de lovbestemte Taxter ikke følges i Virkeligheden, og der er næppe den Læge, som ikke vilde føle sig krænkert, hvis man forlangte, at han skulde nøies med Betaling i Genhold til Taxterne. Ja, de slutte sig endog sammen med det Formaal at kæmpe mod de bestaaende lovlige Taxter. Jeg kunde gaa endnu videre og sige: Hvis vi fra Befolkningens Standpunkt vilde gjøre gjældende, at Straffeloven skulde anvendes overfor en Del af Lægernes Virksomhed, er Tilfældet det, at flere af dem vilde falde indenfor Straffeloven. Man lader dem hævde de gamle Love overfor Befolkningen, og selv unddrage de sig paa flere Maader fra at respektere de gjældende Love. Det er høist mærkeligt, at man netop fra den Side skal møde saa stærk Modstand, naar der er Tale om et ringe Fremskridt, et Fremskridt, der, jeg gjentager det, ikke udsætter Samfundet for nogen Fare. Overfor dette Forslag, som slet ikke vil hæmme, eller behøver at hæmme vort Medicinalvæsen eller at forstyrre det, et Forslag, der kun kan — det vil jeg indrømme — maaske skade en eller anden Læge lidt i hans Praxis — det er det Hele — overfor et saadant Forslag rejser man denne stærke og meget ivrige Modstand, skjøndt Forslagsstillerne have været saa hensynsfulde, at de ikke have forlangt, at Lægerne i deres Praxis skulle være undergivne samme strænge Ansvar, som vi ere rede til at paalægge de Lægmand, der tillade sig at give deres syge Medmennesker Raad og Veiledning, hvor de mene at kunne gjøre det.

Beth: Paa dette temmelig fremrykkede Standpunkt af Debatten skal jeg indskrænke mig til nogle faa Bemærkninger. Det ærede Medlem fra Langeland (Brandes) var ikke stærkt i Troen paa Naturlægemetoden. For ham var det Hele Overtro. Jeg mener, at det ærede Medlem derved kun har bevist, at han ikke har havt Veilighed til at gjøre sig fortrolig med de Kjendsgjerninger, som fore-